

»Tomaž Grom, ki kontrabas in improvizacijo vrti kot kolt, je videti kot Yul Brynner (z lasmi), ko po Balkanu – po divjem vzhodu, od Maribora do Prištine, od Zagreba do Skopja, od Tuzle do Tirane – brez garmina nabira svoje »veličastne«, ulične godce (goslače, bobnarje, harmonikarje, klarinetiste ipd.), ki potem pričarajo ultimativni balkanski šum, v katerem – na koncertu v CD-ju, ki potrdi, da ni nič inspirativnejšega od dobrega šuma – konvergirajo povojna deklasiranost, brezposelnost, izgubljena odprtost, čas migracij, militarizacija mej, podcenjevanje življenja, precenjevanje smrti, jugonostalgija in Titov pogreb.« ZA

– Marcel Štefančič, jr., *Mladina*